

1

Tek göz, tepegöz, üç gözlü bir adamın ya da her kolunda bir göz olan sekiz kollu bir ahtapotun, ki herhangi bir deniz kazası geçirmedilerse bütün ahtapotlar sekiz kolludur, macerası çok heyecanlıdır. Ama bir çift gözü olan bir çocuk tarif etsem, size hiç heyecanlı gelmeyebilir.

Hatta şöyle başlasam bir cümleye: “Bir zamanlar boyu yerin yedi kat altından göklerin yedi kat üzerine kadar çıkan bir çocuk varmış.” Yok, yok vazgeçtim. Şöyle desem: “Anahtar deliği kadar küçük bir kapısı olan bir evde yaşayan minik bir cüce varmış.” Ne kadar heyecanlı bir giriş değil mi?

Biliyorum, bu tuhaf bir şey ama yaşanmış güzel şeylerle geçen günlerin hikâyeleri çabucak anlatılır ve dinlemesi ya da okuması pek keyifli değildir. Oysa yürek hoplatan ya da kalbinizin çılgınlar gibi çarpmasına neden olan bir öykü sizi peşinden koşturabilir.

Şimdi size anlatacağım hikâyede hem macera -merak ederseniz- hem de heyecan var. Hiç öyle gerçek üstü falan değil tamamen gerçek. Laf aramızda ejderhaları çok severim. Gerçeküstü oldukları için değil, gerçek olduklarına inandığım hatta birkaçını tanıdığım için. Bir zamanlar atalarım onlardan çok şey öğrenmiş. Ben de onlardan okudum. Siz de okuyun, tavsiye ederim. Neredeler diye sormayın, tabii ki kitaplarda... İnsanlar sıradan, gündelik gibi görünen olaylardaki tılsımı neden görmüyorlar hiç anlamıyorum. Kendi halinde kaldırımda yürüyen bir kedi birden size dönüp “Benimle oynar mısın?” dese çok şaşırırdınız değil mi? Ya da bir köpek, “Atsana şu topu.” dese mesela. Herhalde heyecandan küçük dilinizi yutardınız. Oysa bir düşünsenize, aslında kediler de köpekler de size bunu yapıyor. Sadece söylemiyor, gösteriyor. Neden heyecanlı gelmiyor kimseye? İşte ben bunu anlayamıyorum.

Benim bir arkadaşım var; ne zaman ona top atsam koşup topu yakalıyor ve kaçmaya başlıyor benden. Topu geri getirmiyor yani. Koşup onu yakalayıp topu onun ağzından almamı istiyor. Bu oyunu bana öğretmesi tam tamına beş senesini aldı. Sonunda anladım. Zeytin, top yakalama oyununu geliştirmişti. Neyse, artık evde bu

oyunu oynuyoruz. Demek istediğim; bazen bir şeyin kendi düşündüğümüz gibi olamayacağını anlamalıyız. Bana bunu arkadaşım Zeytin öğretti. Eğer dinlemeyi bilerseniz birçok kedi, köpek, kuş ve hatta ejderhalar bile size sevdikleri oyunları gösterebilir. Aslında söyleyebiliyorlar ama henüz onların konuştukları dili insanlar anlamıyor. Konuyu değiştirmeyeyim. Neyden bahsediyordum ben? Hatırladım. Maceraların her an her yerde olabileceğinden... Demem o ki bu olağanüstü şeyler bir zamanlar veya binlerce, milyonlarca yıl önce yaşanmış olmak zorunda değil ve aslında birçoğu olağanüstü de değil. Olayları olağanüstü yapan insanların kendi hayal güçleri...

Hikâyeye dönecek olursak; Mustafaların sınıfı tam on yedi kişiden oluşuyordu. Öğretmenleri Ümit ile birlikte Mustafa, Efe, Özlem, Yiğit ve Derin Söz Oyunları'na katılmışlardı. Bu beş kişiden oluşan Sözü'n Ustaları takımı finale kaldı. Duyumlarıma göre, oyunlara katılacak kişileri Ümit Öğretmen kura ile belirlemiş çünkü sınıftaki herkes o oyunlara katılabilecek kadar başarılı söz ustalarıymış. Düşünme becerileri dersinde bütün sınıf çok başarılı olmuş. Bu nedenle de kura çekmişler. Kurada şanslı olmayanlar diğerlerini desteklemek için

oyunlara seyirci olarak katılmışlar. Bu arada seyirciliği sakın küçümsemeyin, çok önemlidir destek olmak. Düşünsenize, onlarca arkadaşımızın sizin için tezahürat yaptığı bir oyunda, kazanmak için ne kadar çok çaba gösterirsiniz. Aman ha! Kazanmazsam rezil olurum falan diye de düşünmeyin. Kazanacağımızı bildiğiniz bir oyun ne kadar eğlenceli olabilir ki? Asıl eğlenceli olan, zafere giden yolda mücadele etmek değil midir?

Sözün Ustaları takımı, kaybetmeyi de göze alarak katıldığı yarışmada finale kalmayı başardı. Şu an hiçbiri final oyunlarının ne zaman nerede yapılacağını bilmiyor. Hepsi finaller için davet mektuplarını bekliyor. Tabii ben yazdığım mektupları fırsat bulup postaya verebilirim.

Bu arada bir gün siz de benden bir mektup alabilirsiniz.

Ve şimdiden söyleyeyim kazanması zor ama katılması daha da zor oyunlardır.

Apta

2

Ara tatil bitmiş ve okula geri dönmüştük. Günler günleri kovalıyordu. İkinci dönem dersleri bitmek üzereydi. Herkes birbirine mektup alıp almadığını sorup duruyordu ama kimseye henüz bir mektup gelmemişti. Neden elektronik posta atmıyorlar ki artık mektup mu kaldı? Hepimiz postacının yolunu bekliyoruz. Hele annem... Neredeyse pencere kuşu oldu. Bazen benden daha heyecanlı olduğunu düşünüyorum. “Pencere kuşu” Güzel laf söyledim. Söyle bakalım Mustafa, içinde kuş kelimesi olan kaç deyim biliyorsun? Hımmm bir düşünüyüm. “Kuş gibi çırpınmak”, “Kuş kadar camı olmak”, “Kuş uçmaz kervan geçmez” başka gelmiyor aklıma...

“Mustafaaa! Kiminle konuşuyorsun oğlum kapının ağzında?”

“Kimseyle anne, düşünüyordum.”

“Kendi kendine mi düşünüyordun?”

“Evet, sevgili anneciğim. İnsanlar zaten hep kendi kendilerine düşünürler.”

“Ukalalık yapma bana, duydum mutfaktan, ‘Söyle bakalım Mustafa,’ dedin. Kendi kendine düşünmek değil de kendi kendine konuşmak olmasın o?”

“Evet, bir anda Söz Oyunları’nın finalinde olduğumu düşündüm ve kendime soru sordum. Böylece hem düşünmüş hem konuşmuş oldum, kendi kendime...”

“Ne o tabağının hali? Hiçbir şey yememişsin.”

“Yedim anne, yedim.”

“Kuş musun sen? Bir lokma yemişsin. Oğlum sen neden böyle yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum anne?”

“Kuş musun sen? Kuş gibi yiyorsun.”

“Eee, insanın annesi pencere kuşu olunca oğlunun da kuş olması doğal tabii,”

“Oooff, Mustafa! Hadi, geç kalacaksın okula. Hadi oğlum hadii!”

Annem, “Nasıl bir çocuk bu?” diye mırıldana mırıldana arabaya doğru gitti. Tabii elime kocaman bir ekmeğin arasına kahvaltı tutuşturarak... Kahvaltı diyorum çünkü annem ekmeğin arasına sadece peynir koymuyor.

Kahvaltı masasında ne varsa hepsini ekmeğin arasına

sığıdırıyor. Yine bir telaş, bir kıyamet okula gidiyoruz, her sabah olduğu gibi.

“Hadi oğlum, bin şu arabaya. Kendi kendine yürüebiliyorsun değil mi? Yine kendi alemine daldın.”

“Anne ya var ya keşke bizim derslere girsen! Seninle amma güzel laf ebesi oyunu oynanır. Hadi oynayalım. Yol boyunca içinde ‘kendi’ kelimesi geçen deyimleri kullanarak konuşalım.”

“Seni kendi haline bırakırsam okula kaçta gidersin acaba, merak ediyorum.”

“Efsanesin anne. İşte böyle! Sıra bende. Kendimi bildim bileli acele etmeyi sevmem.”

“Bu oyunu derste mi oynuyorsunuz? Biz de okuldayken Türkçe dersinde oynardık. Ah anılar!”

“Anne ya bırak şimdi anıları. Kendine gel. Günümüze dön. Hadi oyuna devam... Ben cümle içinde ikinci deyimimi de söyledim. Yeniyorum yani seni he he!”

“Öyle miiii? Küçük usta seniiii! Peki madem. Kendi düşen ağlamaz. Birazdan yenilgiyi kabul eder, kendi köşene çekilirsin. İki tane deyim kullandım, eşitlendik. Hadi bakalım, sıra sende.”

“Bu durumu kendime yediremem. Ben de iki deyim kullanırım. Yoksa kendime dert edinirim nasıl annemi

geçemedim diye... Anneee! Yine öndeyim. Ben bu işi biliyorum yaa!”

Yol boyunca annemle kendi kelimesinin içinde olduğu bir sürü deyim söyledik birbirimize. O kadar zevkliydi ki! Tabii ki ben yendim demek isterdim ama öyle olmadı. Annem tozu dumana kattı. Ama çok eğlendik. Okula vardığımızda annem, “Hâlâ birkaç tane var aklımda. Akşama devam ederiz,” dedi ve ekledi tam arabadan inerken:

“Dur dur Mustafa! Mektubun bende.”

“Hangi mektup? Ne mektubu? Mektubun derken! Benim mektubum. Mektup benim. Mektubum yani. Aaaaaa, geldi mi yani mektubum? Anne yaaa! Nasıl bu kadar bekletebiliyorsun? Ne zaman geldi? Nasıl geldi? Postacı ne giymiş? Beni hiç mi merak etmedi?”

“Fırsat mı verdin oğlum? Arabaya binerken posta kutusunda gördüm. Kendi kendine deyim düşünüyordun. Kendinle arana girmek istemedim. Yol boyunca da oyun oynadık. Al bakalım mektubunu.”

“Eee? Sen merak etmiyor musun içinde yazanları?”

“Elbette ediyorum. Nasılsa şimdi okusak da akşama yine okuyacağız. Yarın yine okuyacağız. Sonra bir daha okuyacağız. Hadi arkadaşlarınla mektubunun tadını çıkar Mustafa.”

Sevgili Mustafa,

Söz Oyunları'na katılan tüm arkadaşların gibi sen de çok başarılı oldun. Şimdi sırada final oyunları var. Final oyunları için bu daveti beklediğinizi ve sadece iki grubun bu oyunlara katılacağını sandığınızı biliyoruz. Mektubun sonunda senin için hazırladığımız bilmeceyi çözersen oyunların nerede gerçekleşeceğini bulmuş olacak ve ancak o zaman final oyunlarına gelebileceksin.

Oynulara katılan herkese birer mektup yollandı fakat farklı bilmeceler soruldu. Bu bilmeceyi çözmek için grubunda yer alan ve tanıyorsan diğer gruplarda yer alan tüm arkadaşlarına yardım etmeli, onlardan yardım almalısın. Herkesten yardım isteyebilir, aklına gelen tüm kaynakları tarayabilirsin.

Söz Oyunları heyeti olarak seni önemsiyor ve aramızda görmek istiyoruz.

Sevgiler,

Apta

*Oyunlar başlayacak İki Haziran'da,
Adım adım yürü bu yolda,
Gelirken yanına bir harita al,
Etrafı dört duvar, içine dünya sığar.*

Elimde günlerdir beklediğim mektupla okulun önünde kalakalmıştım. Hızlı hızlı okulun bahçesine girdim ve ilk işim mektubumu açıp okumak oldu.

İşte, mektup elimdeydi. Okumuştum ama hiçbir şey anlamamıştım. Oyunların başlama tarihi yazıyordu ama yer bilgisi yerine bilmece vardı. Bir haritadan bahsediyordu ama mektupta harita da yoktu. Hem Apta da kim? Birinin adı mı yoksa bir kısaltma mı? Etrafı dört duvar, içine dünya sığar... Nedir bu bilmecenin yanıtı? Off! Aklımda ne çok soru var. Efe'ye ulaşmalıyım. Acaba ona gelen mektuptaki bilmece ne? Acil toplanmamız lazım.

Özlem, Yiğit, Derin... Acaba onların da eline mektupları ulaştı mı? Okulun bahçesinde kafamda onlarca soruyla bankta oturuyordum. Efe'nin sesini duydum.

“Hop! Mustafaaaa! Mektuuup mektup...”

“Efeee gel gel. Sen bir şey anladın mı mektuptan?”

“Kafam çok karışık, seninkini versene okuyayım Mustafa?”

“İyi fikir, ben de seninkini okuyayım Efe.”

Sevgili Efe,

Söz Oyunları'na katılan tüm arkadaşların gibi sen de çok başarılı oldun. Şimdi sırada final oyunları var. Final oyunları için bu daveti beklediğinizi ve sadece iki grubun bu oyunlara katılacağını sandığınızı biliyoruz. Mektubun sonunda senin için hazırladığımız bilmeceyi çözersen oyunların nerede gerçekleşeceğini bulmuş olacak ve ancak o zaman final oyunlarına gelebileceksin. Oyunlara katılan herkese birer mektup yollandı fakat farklı bilmeceler soruldu. Bu bilmeceyi çözmek için grubunda yer alan ve tanıyorsan diğer gruplarda yer alan tüm arkadaşlarına yardım etmeli, onlardan yardım almalısın. Herkesten yardım isteyebilir, aklına gelen tüm kaynakları tarayabilirsin. Söz Oyunları heyeti olarak seni önemsiyor ve aramızda görmek istiyoruz.

Sevgiler,

Apta

*Oyunlar başlayacak İki Haziran'da,
Bilmecelerden kaçma,
Her zaman güven söz bilğine,
Üç yuvarlanır altı kere,
Döner durur gelir aynı yere,
Açılır kapılar her sabah aynı saatte.*

